

Simona Panaitescu

APROAPE DE FERICIRE

2013

JOCUL CU FLACĂRA

(2007)

Visul de iubire

Ea zice...

dacă treci podul acesta spre mine
gândește-te că poate o faci pentru totdeauna
că vei vedea nu doar strălucirea
ci, mai ales, destrămarea, durerea
o rupere poate mai grea decât moartea...
eu știu că în orice plăcere a iubirii
e-ascunsă abil o fructă amară

El zice...

gândește-te că poate am trecut deja podul
că sunt aici să îți îmblânzesc zbaterea
să îți usuc lacrimile
să îmi alin eu însumi nevoia de dăruire
care mă năruie
și crede-mă... nu mă interesează nici plata,
nici răsplata
în orice rupere, în orice plăcere sau dăruire
eu am, ca și tine... același Martor

Căutare

armonia pierdută
pe care mintea zadarnic încearcă s-o recreeze
pretutindeni este în jur
ca și în centrul ființei tale...
zidul ce te desparte de ea
nu-i altceva decât această iubire rănită a inimii
legată de forma cea moartă a senzațiilor și imaginilor
cu care mereu se împodobește orgoliul...
afară nicidecum nu vei găsi pacea
dacă mai întâi nu o descoperi în propria ta inimă

azvârle așadar zarul tocit și rece al îndoielii
înlocuiește-l cu alegerea unei inimi care se dăruie
și-abia atunci o să le înțelegi fraților
toate rătăcirile, toate abandonurile, toate trădările
și-o să te rogi să ajungă la izvorul înțelepciunii

Inițiere

cunoști blând călător tainica mângâiere de dragoste
într-una dans și cântec, șoaptă și strigăt, ploaie
și ardere
tot continuând până ce trupul cade în uitare?

cunoști blând călător extatica îmbrățișare
de dragoste
ce se arată în chipul celei mai fericite
pierderi de sine în altul
și-a celei mai mari apropieri prin acela,
de Dumnezeu?

îți spun că binecuvântat e cel care cunoaște
aceste mari înfățișări ale spiritului...
chiar amintirea lor îl ține viu
în cea mai adâncă singurătate
iar când ajunge la lumină...
întotdeauna o recunoaște

Privind încă de la distanță

tu știi cine îmi ține neîncetat inima în palmele sale...
hei, dincolo de trupul acesta ce ofilește
e un ocean nesfârșit
de tinerețe și veselie și sănătate!

tu... care mă privești de pe țărm
cu un ochi de iubire
c-un altul însă de teamă și judecată
tu, un copil încă rătăcit... mi te-asemeni
te pot doborâ dacă m-apropii prea tare
și pot pieri dac-apoi de tine cad prea departe

aș vrea încă să mă salvez... cât încă
nu mă cuprinde pe toată inima urzeala cea aspră
dacă mă vrei însă... dacă mă vrei cu-adevărat
mă poți găsi pe un drum al iubirii de taină... acolo
cu prima atingere vei câștiga pentru tine o sclavă

Comunicare

cine crezi că vorbește aicea în versuri?
cui oare acesta șoptește și cântă și plânge
și geme și strigă... și tace deodată?

oh, creșterile și descreșterile vârstei
ale puterii, averii, dorinței sau șansei
îl lasă neschimbat pe acela care vorbește
îl lasă neschimbat pe acela căruia îi vorbește

nu simți?...
nu se aseamănă o îmbrățișare a cuvântului
între ființe
cu nici o discuție între umbre neconsolate

Presimțire

dar dacă suntem cu adevărat fructe coapte?...
prea ne sfiim să privim aceste trupuri ale căderii
prea ne pândim tot mai des vorbele și privirile
și ne sorbim unul altuia vinurile aromate ale simțirii
prea înainte de-a ne atinge, în dansuri înfiorate ne
surprindem inimile

dar dacă e scris ca tocmai în ciuda
celor mai mari obstacole
iubirile Lui să se recunoască și să se-mbrățișeze
primind în sfârșit binecuvântarea unirii
ce niciodată nu cunoaște distrugerea?

Jocul cu flacăra

te-aștept... chiar nu mai pot decât să te-aștept
în clipa de împărtășire a acestei iubiri
care te recunoaște
este un pas către o dăruire mai mare

până la bucurie însă...
vorbele mele te mângâie și se joacă cu tine,
ca să îți dorești mângâierea
privirile mele te îmbrățișează, apoi se rup cu durere
din îmbrățișare
gestul meu de prietenie îmi eliberează
când te ating...
arderea

Zbaterea

mai număr clipele, orele, zilele fără tine
mai număr argumentele pentru a nu ne ține
de mână

nu mai număr în câte feluri încerc să-ți ating inima
nu mai număr în câte altele ajunge atingerea ta
la mine

nu mai cred că nu stăm complet dezgoliți unul
înaintea celuilalt
nu mai cred că emoția ta sau a mea n-ar putea fi comună

mai cred că avem o vârstă de necuprins,
nu o înșelătoare mască a vremii...
și mai cred că o fascinație împărtășită...
e o promisiune a comuniunii

Ce ar fi de dăruit

poate nu vreau atât să te mângâi
cât mai ales să-ți cunosc bunătatea și îmbrățișarea

în schimbul celor mai dulci ale tale, prietene
și eu am pentru tine o veșnicie de dragoste...

oricum, măsurile altora se pare că nu-s
și-ale noastre
iar viața aceasta de grație nu e decât neîntâmplarea
în care-am ajuns nesperat
să mă bucur de Dumnezeu
și să împart apoi bucuria aceasta cu tine...

Atracția

care-ți e curgerea, minunatul?
o pot descoperi în dulceața acestei amieze
în blânda îmbrățișare a razelor ce sărută
clădirile ruinate
în cerul senin ce mă inspiră la dizolvare?

te caut într-una în toate..
în toate Tatăl zâmbeste complice iubirii mele
iar lumea aceasta pe care atât am dorit s-o îngheț
în imagine
se-arată acum ca un lăcaș al extazului
și al miracolului
nu e pentru minte nimic de cuprins, nici o picătură
chiar viața unui atom e o flacără infinită a iubirii
cu cât mai mult încă
această ardere nebună a mea pentru tine...

Chemarea spiritului

te aștept neîncetat de cealaltă parte a zidului
plângerii....
renunță însă să mai privești prin ochii de teamă
și îndoială
doar caută dinspre inimă către inimă și curând
te vei simți înălțat în zborul pe care lumea
nu îl cunoaște

chiar de va trece o dată întreg universul aceasta
pământul și soarele, stelele, eonii de creație
și singurătate
noi doi, idei fără limite ale creatorului
vom continua să ne avem unul pe altul pentru
eternitate

Întoarcerea

oh, cât de puțin mai știu despre tine...
n-am cum să caut lumina în ochii cei dragi
și nici căldura în inima pe care am simțit-o
atât de aproape
presimt deja că în toate aş putea găsi doar retragerea
o înlăcrimată acoperire a oceanului de seninătate

de cine fugi, prea iubite... te-ntreb în tăcere
nu poți fugi de mine - nimica
nu ți-am cerut până-acum pentru mine
nu poți fugi de tot ce ne leagă...
căci nu există uitare pentru acestea
e clar... nu poți fugi decât de libertatea iubirii
străpuns adânc de îndoiala și temerea minții
înapoi, în colivia comodă a prejudecăților lumii

grăbește-te atunci, prea iubite... taie-ndată
nodul de rezistență
și fugi... s-ajungi din urmă reflexia
strălucită a întunericului

De disperare

mi-e teamă acum că nu vei cunoaște dansul acesta
cu mine...
mângâierile mele n-or să te-alinte până la dimineață
n-o să îți sărut buzele ce zâmbesc sau se
înfrigurează de supărare
n-o să mă lipsesc de fiecare parte a trupului tău cu o
învăluire de aripi
n-o să-ți fiu piele de-a doua, nici inimă,
nici adăpost, nici cetate
nu o să-ți fiu nici oglindă... în orice caz nu acea
oglină de taină

și totuși... ce bine te știu... ce des te-am redescoperit
în adânc
chiar lacrima ta mi-e familiară, uimirea, tristețea,
bucuria cea mare
de-atâtea neîntâmplări și vechi presimțiri ce legate-s
acuma de tine
când vreau să te las, îmi pare că pierd o viață
întreagă

corabia se apropiase de pământ, când din păcate
curentul a-mpins-o departe... da, frumusețea ei era
minunată...
o voce a inimii îmi șoptea
ce mult ne iubeam...
ce dulce era iubirea aceasta a noastră...

Nevoia

nici nu mai știu cât îmi trebuia
ca să mă simt fericită-ntr-o zi
îmi trebuia mai mult de-o îmbrățișare
mai mult de-un cuvânt de dragoste
mai mult de-o privire mângâietoare?

oricum, nici n-am trăit vreodată fericirea aceea misterioasă
să te susțină în toate o altă iubire statornic
să-mparți, să primești darurile, să nu cunoști
durerea de amăgire
să te trezești dimineața cu o neobosită bucurie
a recunoașterii...

de fapt, nici nu mai știu cine sunt
nebun, pribeag, copil sau bătrân... mă îmbrac
tot mai des în speranța și dorul cu-o mie de arome amare
mă-nvârt dincolo de plăcere, în dependența de amețeală
iar fiecă zi a ajuns pentru mine... o vineri

Teama

mai bine să fug ca un animal rănit către viața-n
singurătate...
să nu cedez ispitei celor neîncepute, dar dragi fără
nici o măsură...
să nu îți cunosc până-n străfund sufletul, să nu îi
gust din dulceața otrăvitoare... să nu mă contaminez
din magia puterii și-a bunătăților tale în creștere

mai bine să mă întorc în viața de umbră a
cuvintelor, cifrelor
să-ngrop în adânc această oglindă nebună ce-ar vrea
să te soarbă
să te aspire cu lăcomie la nesfârșit... de parc-ai fi
Dumnezeu
confuzia... da!... și încă o dată în mintea cea slabă
a femeii speranța...
- vei fi tu acela nu doar atins
ci și devorat de foc până la esență?

Chemarea

inima ta e un fruct mult dorit... de aceea
va fi necesar ca ea să se îmbete de toate aromele dragostei
să cânte de extaz și să danseze de fericire într-un focar al
eternității
să-ndure apoi, numai cu speranța, încercare după încercare
să crească tot timpul... până la a atinge multe alte suflete
încă adormite

ce oare se dă omului fără scop în această viață
de probă?
totul e-n noi numai de dragul iubirii divine...
într-una
ea ne pândește, invită, tentează
din nebănuite direcții

ascultă... și-această iubire de taină a mea pentru tine
e o parte din misiunea cea mare de cucerire

Unirea

dacă chiar vrei să afli ceva despre mine
află că sunt nebunul care visează într-una la tine

visul acesta îmi spune...
zilele, nopțile trec, dar cu ele odată
negreșit și această mare distanță-ntre noi va trece...
ne vom trezi dintr-o dată în punctul acela de grație
în care inimile noastre se vor simți una singură
îmbrățișarea lor va fi o îmbrățișare a Lui
prin aceasta eternă...
din distanță va mai rămâne doar umbra unui cuvânt
egal în măsură cu cuvântul iluzie

Strigătul

timpul îmi pare atât de aproape
 că nu îți mai pot dărui decât amprente neclare
 ale iubirii mele
 ajung să măsoar în toate cea din urmă atingere,
 în melodia
 aceasta de apropiere deslușesc sfâșierea
 fără asemănare...

oh, ține-mă, ține-mă strâns!... nu mă lăsa
 în acest câmp de bătălie al demonilor!...
 acoperă-mi strigătul cu un sărut!... îngăduie-mi
 să te aștept în speranță!... întoarce-te uneori
 să-mi redai bucuria și încântarea!...

aceasta mi-e nebunia... dar din iubire mă voi ruga
 pentru tine iubirii
 de e mai bine pentru tine să uiți, mă rog pentru uitare
 neîntârziată...
 de e mai bine să plec, mă rog să pot pleca
 în orice altă direcție...
 de însă e mai bine să ne împărțim pâinea, vinul,
 pe noi înșine unul altuia și apoi lumii...
 mă-ndrept către iubirea cea mare din inima ta
 și-o rog pe ea să mă privească...
 măcar o dată

Întoarcerea

tu cel puțin mi-ai acceptat vorbele
ți le-ai dorit... te-ai abandonat îmbrățișării din ele
și-atât de mult am râvnit să am de la tine prietenia
că n-a mai fost loc să risc o mărturisire
a iubirii mele
de teama iubirii însă... mă tem că nu va fi
nici cel puțin prietenia!

ascultă totuși... te voi lăsa oricând să te-ndepărtezi
fără împotrivire
nu știi cât de bine am învățat să renunț,
să îmi ascund lacrimile
să îmi înăbuș arderea și durerea...
luptătorii bătrâni care de mult s-au obișnuit
cu înfrângerea
se-ntorc acasă cu mâinile goale și rănilor proaspete
în loc să blesteme însă... ei doar se lasă greoi
în genunchi
și-i mulțumesc recunoscători Tatălui că au încă
o inimă vie

Armistițiul

măruntele voci ale acestei amieze în mine
cu fiecă trecere a orei, mângâierea e tot
mai îndepărtată...
de ce să te chem în zadar, când am consolarea
în mine
și-n tot ce mă înconjoară... când mă hrănesc neîncetat
cu duioșia oferită de contemplarea curgerii viului?

nici nu mai știu câte aș fi vrut să îți spun...
nici nu mai știu dacă ție aș fi vrut să le spun toate...
poate unuia dornic să îmi ofere adăpostul din inimă
poate doar unui vis răsărit din iubirea cea mare

oh, iată-mă iar în reflux către centru... în juru-mi
amiaza cu o voce măruntă a dorului

În cele din urmă

exact din iubire nu-ndrăznesc să-ți vorbesc de
această iubire
mă tem că o să fugi de tot, c-asemenea altora
nicio când n-o să mai ai pentru mine o îmbrățișare...

dar chiar dacă cerul tău și al meu se vor întuneca
pentru multă vreme
tot vei ajunge să cunoști ploaia timidă
a mărturisirii mele
dup-o tăcere îndelungată urmează întotdeauna
o revelație
a celui ce poartă-n inima sa flacăra...

Dincolo de această poartă

urăsc uneori scrierea aceasta
risipa timpului în secreta confesiune
când tot ce contează e fapta și vorba de dragoste...
urăsc slăbiciunea jelaniei, recunosc
în articularea nesigură și greoaie a minții
o-ntoarcere amară în temniță a spiritului

această scriere nu e nici măcar o eliberare...
prea jalnică osteneală de care curând mă voi rupe
de dragul unei tăceri ce ascunde alte rugi și suspine

mai stai însă puțin în îmbrățișare!...

am visat odată că-ți mărturisesc dragostea
într-un fel în care să mă cunoști și să te recunoști
deopotrivă

am visat odată că te fac fericit dăruindu-ți ceva
din baloanele colorate ale copilăriei, din surâsurile de iubire
ale tinereții
din cântecele mele cele mai adevărate

am visat odată că ne împărtășim bucuria
la fiece apropiere și o dată cu ea
zborul de taină și libertate

Nu știu de când...

dar îmi pare că te iubesc încă înainte
de a te cunoaște
mai întâi a fost numele... apoi vocea,
apoi zâmbetul și privirea, mintea ta liberă,
bunătatea,
apoi suferința care-atât de-adânc m-a atins
și pe mine
apoi trăirea aceea, binecuvântată de grație
să îți mai spun?
te-aș fi iubit și doar pentru una din ele
și dacă nu ai fi avut nevoie de mine, nu mi-ai fi
cerut vorbele
nu le-ai fi acceptat atât de ușor,
nu mi-ai fi împărtășit fricile
nu ai fi visat, nu ai fi râs împreună cu mine
nu m-ai fi răsplătit cu atâtea surâsuri
nu mi-ai fi răspuns cu un fior la atingere
nu m-ai fi strâns în brațe nici măcar o dată...

dar după toate acestea... te-aș fi iubit și dac-ai fi fost
cu mult mai bătrân decât mine... și dac-ai fi avut o
droaie de copii și o soție prea adorată
și dacă eu însămi aș fi avut pe cineva iubit
lângă mine
și dacă lumea întreagă mi-ar fi reproșat
lipsa de judecată

parcă-ntr-o altă viață fiece zi îmi aducea bucuria
întâlnirii așteptate

pot înțelege acum că-i un privilegiu pierdut, că îndepărtarea-
i inevitabilă... vreau însă cel puțin să afli de iubirea aceasta
de-această îmbrățișare a sufletului mai mare și mai adevărată
să te asigur că nu o s-o pierzi nici aici, nici de cealaltă parte
că n-o să-ți constrângă urcușul, ci o să-l ocrotească
întotdeauna
iar dacă așa e mai bine... într-un fel în care flacăra să rămână
neobservată

Îmbrățișarea

îți promit că te voi înconjura din toate direcțiile
până când nici un atom al sufletului
și al trupului tău
nu va rămâne străin de această îmbrățișare
până când universuri întregi se vor dizolva
de bucurie
pentru a se reface apoi de-un infinit de ori mai
strălucitoare

îți promit că-ntre noi va rămâne întotdeauna
un pod
pe care-l vom trece ca gândul în permanenta
împărtășire a ideilor
și simțirilor și creațiilor...
îți promit că nenumăratele noastre mângâieri vor
avea forme minunate
și vor fi, asemenea nouă... eterne

Îndurerare

e ceață astăzi și ploaie
la fel când privesc înspre tine
cu ochiul ascuns ce întruna te caută

atât de mult aș vrea să îți dăruiesc amiaza senină
din mine
cu aerul ei transparent, mângâierile blânde
ale razelor
cu păsările ce cântă și zboară în libertate...

dar pentru că nu pot să îți dăruiesc chiar nimica
se înserează și-aici, amiaza se-nchide
într-o cămăruță
hoștește, se-apropie dimprejur... ploaia, ceața

Măcinare

mă-ntreb dacă și tu ai o așteptare de chin
în toate aceaste zile în care doar flacăra
ne poate ține aproape

mă-ntreb dacă și tu simți că noaptea e a acelora
ce se iubesc... nicidecum a acelora
ce doar cu trupurile își sunt aproape

mă-ntreb dacă și tu înțelegi că există
o singură trădare – și aceea a dragostei

Fotografiile

nici un poem de dragoste nu îl atinge
pe-acela ce nu are-n inima lui vie flacăra
drumul lui este mereu într-o altă parte
ochii lui caută fără încetare împreună cu trupul
pacea îi e străină, dar și nebunia fără egal a risipei
pentru el există doar timpul, scopul nemărturisit de mărire
gradul de precizie al acordului cu prejudecățile lumii
pentru el există așteptarea a orice ascunde plăcere,
nu dragoste

- la ce bun atunci să încerci să-i oprești cursa
să îi explici că iubirea-i mai mult decât cred cei mai mulți
cei care s-au obișnuit, de fapt, să o confunde cu altele
să-i mărturisești că iubirea se poate mulțumi
cu o privire, o vorbă
o cât de minusculă manifestare a aceluia căruia îi ia forma
să-ncerci în sfârșit să îi trezești mila, asemeni
celui mai umil cerșetor
asemeni muribundului ce se agață de-acela ce încă
îi ține mâna
să-i spui că în milioane de clipe ale inimii tale
a fost numai amintirea și dorul de el, speranța și
disperarea...
să-i spui că acestea se văd de la o vreme
în toate fotografiile
să-i spui... da, în cele din urmă să-i spui...ascultă... mai
bine disprețuiește-mă... mai bine judecă-mă pentru
nebunie... mai bine
detestă-mă ca pe o adevărată creatură a nopții și a mizeriei
...dar nu mă ucide cu indiferența !

Tot ce mai pot face

când cânt
nu mai simt că mă pierd
cu abilitate îmi schimb dintr-o dată poziția
înaintea vârtejului care-mi amenință mintea
și respirația
oh, ce contează că lira-i atât de dezacordată
chiar imperfecte, sunetele ei mă vrăjesc
pentru o vreme
pentru o vreme deși spun despre lăcomie
nu mă confund cu însăși lăcomia...
nu mă arunc la vale ca o cascadă,
nu plâng cu violență
ca o furtună dezlănțuită, nu ard mocnit în mine
până la cenușă...
nu mor pentru-a renaște cu durere
nu mor... nu mai mor
nu vreau de acum să mai mor
decât pentru acel ce îmi răspunde.

Fascinație

zâmbește-mi... nu-i nici o durere a mea
ce zâmbetul tău n-ar putea să vindece...
în el recunosc o oglindă imensă a bunătății tale
de care nicidecum nu aș putea să mă satur

nespus de mult aș vrea să pot cânta, dansa
crea cu puterea deplină a flăcării pentru tine...
da... pentru tine care trezești în mine
cu un singur zâmbet al tău
un paradis în care aș vrea să rămân
pentru totdeauna

Cărările

ce dacă ochii mei sunt uscați...
în mine curge neîncetat un fluviu
o apă ce arde și doare și-ndeamnă la sufocare

nu știi cu câtă iubire pot să te-ncredințez altora
prea drag cunoscător al minții și inimii mele...

e poate mai bine să rămâi al acelora
ce nu cunosc încă nebunia, iar eu
să îmi întorc înc-o dată privirea
spre marea cea mare
și în eterna-i compasiune să îmi înec toate lacrimile
și dorurile

N-am de gând

și dacă ți se pare că m-am jucat cu inima ta
să știi că pur și simplu nu mi-a venit să mă prefac mort...
nici înghețat, când ardeam de dorul privirii tale
nici fericit, când în mine vedeam
doar conturul nopții
nici înțelept, când aveam doar o cupă
prea plină de dragoste...
și chiar n-am de gând să retrag nimic din cuvintele mele!

și dacă ți se pare că n-am fost un adevărat prieten
să știi că exact prietenul a fost cel care a câștigat lupta
din mine...
nu mama, iubita sau sora, copilul, profesorul sau elevul
atâtea chipuri dorite de dragostea mea pentru tine

dar și prietenul spune – îmi este atâta de dor de tine,
prietene...
și nu am de gând să renunț la speranța întoarcerii tale

My sweet prince

povestea noastră era la origine altfel...
nu fata de rege adormise vrăjită
ci prințul care uitase complet pentru ce venise
în jurul lui toți adormiseră dinainte, de bună voie
doar ursitoarea bătrână rămăsese încă de veghe,
îngrijorată
urcase în fugă o mie de trepte, ceea ce o epuizase
căci nu mai avea nici ea competența de zbor
(pierduse licența de când devenise alcoolică)
se prăbușise apoi în genunchi, își răsfoise
cartea de vrăji, șoptise
tot felul de-acolo.... până la amiază încercase
nenumărate
îi luase apoi mâna prințului, o mângăiasă-ndelung,
apoi o ciupise
îi aplicase o sută de ghionturi și-i înroșise fața
de palme focoase
- oh, nesimțitule... dacă te sărut, mă îndrăgostesc
fără scăpare
de tine!... se blestemase singură bătrânica
(se întâmpla la mânie să uite de toate)

bineînțeles, într-un sfârșit chiar îl sărutase...
așa că mult prea doritul săltase deodată din pat,
dar când o văzuse...
„oh, sfinte!... ce-i cu nenorocirea asta de coșmar?”
apoi se trântise la loc... hotărât
să nici nu se mai trezească

Schimbarea

ce să-ți mai scriu?

de vreme ce deloc nu te-a atins poemul meu de iubire
cum oare să mai sper că mă vei înțelege?

azi păsările nu mai cântă, secundele au culoarea
necunoscutului
o înserare a nostalgiei mă îmbrățișează...
din cuibul singurătății , te privesc cu întreaga mea duioșie

mergi călătorule... mergi înainte cu iubirea mea pentru tine
chiar dacă valurile te vor împinge spre țărmuri străine
chiar dacă vânturile te vor risipi pentru nebănuite cauze
când vremea încercărilor se va sfârși nu mă îndoiesc
că te voi revedea
și te voi recunoaște din nou...
în lumina eternă a flăcării

Zbaterea

nu știi cât de dor îmi este de tine
nu știi, nu mă înțelegi, n-o să mai ai de la mine
mărturisire...
cândva însă voi scăpa și eu de această durere mare
îmi este martor acela care îmi cunoaște inima
și iubirea
în mila lui îmi voi căuta adăpost, pe a ta am căutat-o
zadarnic
zadarnic am sperat că plâpândeale valurile
ale acestor zile
îmi vor curăța rana - mai infectată, mai condamnată
mă regăsesc neîncetat într-un iad
al indiferenței tale...

din toți acei prea iubiți pentru care-am plătit
cu lacrimi amare
numai pe tine aș vrea să te uit ca pe cea mai
neînsemnată întâmplare

mă rog pentru izbăvirea fără de care nu mă pot
reîntoarce la viață

Mi-ai rămas aproape

deși îmi pare că te-am pierdut pentru totdeauna...
și iată, cu nimic iubirea mea nu-ndrăznește
să te mai atingă

dar ea te mângâie încă neobosită în interior
cu brațe de foc te alintă și te-mbrățișează
îți face un leagăn din șoapte tremurătoare
îndurerată că toate îți vor rămâne necunoscute

acesta e pentru mine prețul nemăsurat al surâsului
și al bunătății tale
pe care ești liber să nu mi le mai dăruiești niciodată

Bon voyage

poate că n-o să mai fiu pe-aici când ai să recunoști
această curgere drept ceea ce cu adevărat este...
atunci însă
vei desluși din cuvintele mele duiosia
care ți-a sărutat rănilor
mângâierile care au rămas numai ale spiritului
lacrimile în care s-au oglindit chipurile de taină
ale dorului...
vei desluși privirea de foc care te-a căutat
până în inimă
zâmbetul care a ascuns nenumărate
dansuri de bucurie
complicitățile nerostite, gândurile noastre comune
îmbrățișările din care s-au născut
cele mai bune poeme...
vei desluși că te-am cunoscut dinainte,
cu ale tale bune și rele
și din iubire... cu aceeași blândete am atins pe toate

RUGI ȘI SUSPINE

(2008 - 2009)

Poemul

o căutare a portretului
părea mai demult, însă acum
îmi pare numai o presimțire
a respirației...

dar când mai vrednic
mă voi descoperi înaintea ta, Doamne?...
neîmpărtaşit de fatale prejudecăți ale minții
neprimitor de meschinării abil camuflate ale inimii

în totul
Ție
aparținându-Ți?...

Inaintea judecătorului

și zâmbetul celui mai umil cerșetor
și chiar cele mai impur omenеști dureri ale sale
îmi sunt mai mult decât întreaga filozofie a lumii...

și mâna ce mângâie animalul rănit
și lacrima care nu mărturisește frustrarea, ci
împărtășirea
îmi sunt mai aproape decât cea mai profundă
dogmatică...

și tu, care mă primești în camera secretă a inimii tale
și-mi dăruiești în tăcere ghirlanda de foc
a semnificației
acoperi în mine, cu totul, pământul și cerul
și apele...

O inimă proastă

pe care doar micile-ncântări o mai animă...

cât infinit de puțin poți tu să cuprinzi din
dragostea lui... chiar și tânjirea ta e adesea
prea leneșă,
ori, transformată de nerăbdare-n nebunie

în felul tău mic însă, inimă...
tu-l cauți și îl dorești fără-ncetare
și-oricât de oarbă și slabă ai fi
nu mai renunți la credința iubirii tale

Drumul spre soare

Prea ostenită de osteneala acestei scoarțe
împrumutate
trebuie să ajung totuși la soarele de dincolo
de întuneric
drumul îl știu de la tine care ești nu doar soarele
ci și singura cale spre soare
dar uneori... și secundele mi se par o tortură
fără asemănare

iubirea aceasta a ta te strigă cu jale din temnița ei
de carne !

Lecțiile

învață-mă numai tu, iubire
învață-mă iertarea ta și mai ales umilința
slujirii acelui rebel ce se pierde pe sine
învață-mă acele nicicând bănuite...
învață-mă, pregătește-mă fără oprire
...pentru cea mai dulce îmbrățișare!

căci altfel cum oare aș putea s-o îndur
fără a mă topi pentru totdeauna în tine?

Noi doi și Tatăl

Ascultă, eu am impresia că noi doi vom sfârși
nebuni, bolnavi incurabil de vina de a ne îmbrățișa
prea mult sufletele
De ce dansezi ca și când ai fi singur pe lume?
De ce dansez ca și când nu mi-aș fi promis viața
altuia?

Sau poate vina-e a celuiia care nu mi-a refuzat
nici cea din urmă dorință a firii
Să-mpart o bucată de drum cu un frate,
ținându-ne însă
Nu mână în mână, ci inimă-n inimă
Și numai din ochi căutând să ne soarbem ființele
până la ultima picătură
Și numai cu zâmbetul mângâindu-ne până la ultima
fibră a sufletului
Alături pășind, însă beți până în străfund
de dulceața întrepătrunderii

E vreunul din noi care arată că vrea
să se împotrivească asediului?

Niciunul, îmi pare. Deși-s împotrivă prea multe și
ne așteaptă atâtea lacrimi.
Nu știu dacă-i reflectare sau fără de sfârșit
binecuvântare în marea de vraja
Dar știu prea bine, înger umil, că ne-am cunoscut
pe această cărare

Nu pentru a fi fericiți, ci pentru a-i putea spune mai repede
Tatălui:

*„Oh, glorioasă Iubire,
dacă omul îi poate dărui atât de mult omului
Cât oare îi poți Tu dărui, înainte ca fericirea să treacă
De mica putere de îndurare a celui
ce încă se află în temniță ?!”*

Suflet și spirit

Cât ai de gând să mă mai emoționezi?
Acum că am văzut iubirea topindu-ți
toate asperitățile
Înțeleg ce puțin are nevoie sufletul nobil
pentru a ajunge la lumină
Și te contemplan mereu, dincolo de aparența firavă
a învelișului
Cât de uimit ai fii să-ți vezi universul
fără sfârșit al inimii
Valurile ce se frământă neliniștite și apoi se destind
într-un dans al încântării
Pe care ochii sufletului meu îl recunosc
în zâmbetul care mă topește
În clipa de întârziere a privirii ce-ascunde
fascinația născătoare
de universuri
În substanța din care mi-ai dăltuit în adânc chipul,
cuvintele, vocea
Și în liantul acestuia care se numește duioșie...

De-aceea totul pare să fie al tău, doar al tău
Și totuși, este al altuia care crește neîncetat în tine.
Pe-acel om secret al iubirii
Îl așteaptă omul secret al iubirii din mine.

Nerăbdarea

oh, câte vorbe de dor aş vrea să-ţi şoptesc deodată, iubire...
nevoia aceasta a spunerii mă arde fără cruţare
tot ce mai înţeleg acum din mine
e doar un atom pierdut într-o nebunie de felul ciclonului...

cu toate că eşti de necuprins, el vrea să te poată cuprinde
cu toate că e al tău, el vrea să te simtă în toate particulele
cu toate că e de neucis, el speră să moară o mie de morţi
mai degrabă
decât să se lase smuls din îmbrăţişare

Zbaterea

tu înțelegi acest dor - o nevoie mai mare ca toate
deși mi te-ai arătat în cuvinte... nu îmi mai ajung
nici cuvintele...
oh, nici măcar cuvintele tale fără asemănare

prea amortit într-o viață de așteptare și lacrimă
mi-e dat să găsesc consolare numai contemplând
câte-o flacără a vieții în alții... firave reflexe ale
arderii tale nemăsurate

Nevoia acestei pierderi

uneori îmi vine să-ți spun și ție asemenea celor iubiți
mai înainte
lipește-mă de inima ta ca pe-o etichetă minusculă,
apoi uită-mă

uitarea ta de mine va naște apoi propria mea uitare de mine
contemplându-te, savurându-te, bucurându-mă fără răgaz
ori măsură
voi dansa pentru tine - un atom mistuit de-o eternă ardere
în libertatea nemărginirii

O altă comunicare

când vorbele acestui trup de carne vor dispărea
voi cunoaște pe cele ce-ntotdeauna au fost ascunse
de ele
de toate aceste firave creații smulse din moarte
cu care tot ce pot face este să mă rog
pentru un gând de foc al iubirii tale

Paradoxul

în după amiaza acestei vieți
contemplu deja un soare mai mare
răsare cu-ncetul... nu pot mărturisi vraja
pe care-o are uneori lumina aceasta caldă
să cadă deci trupul, finalul sărbătoresc chiar dacă
nu mai împărtășesc nici mângâierea omului,
nici îmbrățișarea...

ci doar lumina care nu pierie și învăluie totul

Căderea

acei ce nu mai pot recunoaște o-mbrățișare
a sufletelor
nu pot primi nici dăruirea ta, iubire a iubirilor
și nici vreuna a altuia ce-n numele tău se oferă...
sărmanul lor soare este pierdut
în cel mai adânc întuneric
- reflexia de o clipă a minciunii atât de iubite
de lume...

Fără Ei

când ei se leagă doar unii de alții
uitând cu totul de-acela ce îi iubește cu o infinită măsură
inevitabil cad pradă tuturor amăgirilor,
tuturor zbuciumărilor
oceanul fără sfârșit al disperării li se insinuează în inimă
ajung curând prizonieri ai oglinzii și-ai vidului
iar apa cea rea îi îngheață pe dinăuntru

Marele dor

o foame, o sete, o sufocare
și o chemare din infinit adresată infinitului...
cu câte nenumărate feluri de adevărată iubire
îmi vine a crede că și eu te-aș putea atinge!

în orice se-arată în formă de frumusețe ori strălucire
se află o promisiune a împărăției nepieritoare
cine îndură o despărțire de cele ale tale
preaminunate
o face de dragul tău și al întregii tale creații...

În locul acesta

oh, zbaterea apare numai atunci când sunt ruptă de tine
deci zbaterea este o căutare a păcii iubirii tale
iar cântecul meu izvorăște din adâncimile tulburate...

da, totul este pentru tine deodată
și-odată cu dragostea ce mult mi-ar plăcea să-ți ofer
chiar viața... chiar ultima mea fărâmbă de respirație
ca semn al unei existențe de tine prea separate!

doar tu îmi cunoști cele tainice, visele și dorințele
nedăruirea care întruna mă macină
în mijlocul celor mai iubitori, printre ei
mă simt totuși nesfârșit de singură fără tine
lumina din ei nu mă alină de dorul luminii tale

Răsplata ultimilor căutători orbi

nefericiții ce caută răspunsuri în această dimineață
a vieții
vor găsi lucruri mai mari și mai adevărate
ca niciodată...
când ei se bucură recunoscând un cuvânt
al înțelepciunii
cântecul inimii lor se propagă în eternitate
Tatăl se-ntoarce spre ei și înduioșat varsă de fericire
pentru fiecă notă de recunoștință a lor
câte-o lacrimă
din care se vor naște apoi universuri ale iubirii

Suportul

perseverența de a îndura tortura și teama și îndoiala
o alianță a întunericului ce zguduie sufletul
nu vine tot din iubirea de tine, Tată?

dincolo de această sinistră lume a orbilor
așteaptă raza prea blândă a ta care consolează....
cei ce se leagă de ea trăiesc duioșia ta fără asemănare

pentru a sprijini tot ce este adevărat în alții
în umilință iau forma tuturor lucrurilor adevărate...
ca slujitori din iubire ai tăi ei primesc câtă grație
pot folosi fără să își facă din ea casă

În întuneric

înțeleg acum că buruienile iluziilor le-au sufocat
inimile...

ele îndură mereu numai alegând somnul
visarea din întunecata apă a neformatului

acolo însă unde încă mai pâlpâie o flacără a viului
mă-ndrept mânăta de puterea acelei îmbrățișări
neasemuite

aș vrea să pot să-i trezesc...
să mă dăruiesc apoi creșterii
până la ultima mea particulă

Misiunea

celor ce se grăbesc pentru lume
nicând n-o să le mai merg alături...
la risipirea lor pe-a mea n-o mai adaug

să cânt numai doresc de acum
să-mi iau o liră de foc pentru aceia ce caută
ce suferă din iubire, ce fac doar una din ei și umilele munci
ale compasiunii

îi voi chema pe toți cei care m-aud la iubirea aceasta mare
îndeosebi pe acei care suferă de-o trădare a trupului
ori de una a iubirii
balsamul pe care îl știu este de ajuns
pentru toate fricile, grijile și durerile

Rugăciunea dorurilor

cui să îi spun mai întâi despre această dorință
care mă macină?
doar Tată... tu știi, asemenea regăsire mă arde
pe dinăuntru
ce fel de cadou îmi oferi care mă-ndepărtează
de duioșia iubirii de tine?
o altă încercare, se pare... ce pot să mai fac
decât să mă întorc înc-o dată la rugăciune?

rămâi te implor în inima mea asprită și nerăbdătoare
alină-n iubirea cea mare curentul acesta
ce clocotește
învață-l răbdarea și umiliința ce îi vor folosi
în eternitate

oh, pentru o îmbrățișare a copilului tău aș da
trupul acesta
iar pentru o îmbrățișare a ta,
aș da sufletul meu
pentru totdeauna

Tremurul

slăbiciunea firii acesteia...
dorul timid după privirea învăluitoare
dorul umil după șoapta ce mângâie
dorul de foc după atingerea de iubire
ce-s eu acum fără toate acestea, Doamne...
și pentru cine dansul înăbușit al flăcării tale din mine?

or dacă doar pentru tine, iubire a iubirilor
aștept cu un dor mai mare ca toate trecerea asta
și revenirea la tine, cea de-a doua îmbrățișare
pe care, de fapt, o voi merita la fel de puțin
ca și pe aceea din vis... neasemuita

Amar

gândurile acestea rele
supărările care îmi devorează până la țipăt iubirea
jocul ascuns în carne al demonilor
din care-nțeleg doar fierberea care cu greu
se mai liniștește

cât de confuz, ce nebun și ce rău a ajuns sufletul
un purtător al poverii tuturor neiertărilor,
răzbunărilor și durerilor sale
iată cine se-arată înaintea ta, salvatorul...
iată cine-ndrăznește să îți ceară ajutorul de grație!

oh, nu păstrez în cele din urmă decât speranța
că tu vei îndrepta tot ce am reușit să stric în mine...
deși mi-e atât de rușine adesea, un loc pentru tine
păstrez
chiar și-n acest culcuș întunecat al mizeriei

Desprinderea

de ce am plâns atât? pentru cine?....
nu pentru că atât de rupt am fost de iubirea ta, Tată?
nu pentru că n-am înțeles nici un semn al prezenței tale?

ce disperare fără de sfârșit a aceleia ce iubește
fără-a primi la schimb nici măcar o prietenie...

pentru că ți-am cunoscut însă cuvântul
pot înțelege acum libertatea omului
și mai ales deznădejdea lui și chiar
jalnica fugă a lui de iubirea adevărată

sfârșită, sfârșită pe veci mi-este căutarea în întuneric...
trist cerșetor am fost, bătând la porțile unor suflete
adormite

Frații

deodată mi-e dor de acei ce ți-au fost în vremea
aceea aproape...

ei sigur au învățat cu adevărat să se-nțeleagă
și să se iubească
asemenea oameni... în care raza ajunge să se arate
ca flacăra
sunt, până la tine, divină binecuvântare a inimii

cum nu-mi pot vedea nici frații, nici îngerii
mă simt prea des biruită de întuneric... dar știu
că există în juru-mi
destui copilași care și-au început deja
creșterea

Libertatea

mi-e ruptă mintea de lucrurile acestea toate...
lăsată sunt să plutesc
fără puteri pentru vreo judecată ori interpretare
mă văd în afara de orice ordine a constrângerii
străin îmi e viitorul și trecutul, numai prezentul
ajunge s-acopere totul
iar existența mea e o îmbrățișare...

Te caut adesea-n lumina cea mică

Te caut adesea-n lumina cea mică a câinelui
desigur plâpândă... dar totuși cu mult mai curată
ca oglindirea încețoșată de umbre a omului

În ea pot să citesc și umilința condiției, și speranța
Și, mai ales, fidelitatea iubirii celei mai adevărate
care primește orice fărâmbă de bunăvoință
ca pe-o neprețuită hrană de grație

Te caut în micile fapte

Te caut în micile fapte ale vieții mele
pe care m-aș sfi să le-mpartășesc unui frate al inimii
și pe acelea le-aduc înaintea ta,
iubire fără asemănare
cu toate că știu că le știi... martor ești tuturor
și complice... și un sprijinitor neîncetat
al celor mai mari și mai mici lucruri

Te caut în noile lacrimi

Te caut în noile lacrimi de dragoste
izvor al compasiunii, apă a consolării...
au fost prea multe altele care nu au știut
să ajungă la tine
care și-acum încă mocnesc în brazda amară....

Aproape de mine au răsărit însă alte mlădițe
deodată iubirea ta strălucește în chipuri
până acum neștiute
iar eu pot să mă așez alături și să te contemplan
reflexat în nenumărate priviri și zâmbete de iubire

Te caut în fiece bunătate

Te caut în fiece bunătate a oamenilor
și te găsesc mereu și nu mă mai satur de tine...
o probă a eternului este oricare sclipire a privirii
oricare din gesturile și surâsurile lor minunate

Nu pot lăsa... nu voi lăsa nimic din toate acestea
îți jur, mai bine aleg dizolvarea decât să îngădui
ca ele să piară
unită pe veci mă simt cu toate aceste raze ale iubirii tale
pe toate le voi regăsi curând dincolo de această viață...
nicicând o pierdere temporară nu va mai fi
propria mea pierdere
căci în inimă îți păstrez toate promisiunile

Te caut în pacea luptei

Te caut în pacea luptei cu armele tale
Îmbrățișează-mi inima... căci este a ta
pentru totdeauna
Privirea mea mângâie tot ce nu aş putea atinge
Iar mintea neputincioasă încearcă la nesfârșit
să te cânte

Te caut în așteptări

Te caut în așteptările acestei vieți
atâtea înăbușite de teamă, atâtea de lăcomie
atâtea ce se recunosc ca o disperată apropiere de nebunie...

În toate de-acum va fi numai chemarea mea către tine
Tu care auzi și răspunzi, chiar de eu
deloc nu pot încă auzi răspunsul...

doar duioșia cea mare care mă atinge
și mă învăluie apoi până la dizolvare
este ceva de la tine... ce pot înțelege

Te caut ades doar cu mintea

Te caut ades doar cu mintea și-ntr-una
când ea încearcă o apropiere, mă-ndepărtez
inevitabil de tine
sunt brusc un copil rătăcit, nu mai simt decât teama
în jur și în mine e totul străin, mă-nec
de gustul deșertului
nici nu mai pot decât să te chem cu aceeași voce
de disperare

Nu mă lăsa, iubire... nu mă lăsa prea mult
căci mă simt
nespus de singură în această încercare a lumii...
coboară încă o dată în leagănul tainic
al zbaterii mele
dă-mi vraja ta și recunoașterea lacrimilor
ce-acoperă totul

Te caut în această ploaie

Te caut în această ploaie a singurătății
ascuns e zâmbetul – dulceața s-a risipit
printre pietrele nepăsării

Cu ce îmi e dat să rămân?...
Numai cu focul înăbușit și promisiunile
cu mângâierile țepene, răsuflarea ce doare
dar iată... mai pot ridica încă privirea
văd ultima formă atinsă de oameni și-apoi
văd cerul cel blând, mișcat cu o infinită răbdare

Oh, știu... oh, știu în sfârșit...
mai îmi rămâne... să-mbrățișez în adânc cerul

Te caut în toate rănilile

Te caut în toate rănilile mele
acolo unde dăruirea ta nu a fost primită,
nici înțeleasă
acolo unde mă ard încă urmele
tuturor acelor crucificări ale dragostei

E cel mai simplu să te găsesc în lucrarea fără egal a
sacrificiului și a iertării...
prea blând vindecător al tuturor
Tu, ce alini un univers doar c-un strop
din balsamul esenței tale...

Oh, vreau să cunosc și eu bucuria de a renaște
dincolo de durere
vreau să trăiesc lângă tine... în tine... cu tine...
cu tine în mine
măcar pentru o clipă vreau să-nterup cursa aceasta
amară...

deși cunosc de pe-acum... orice preț
nu e decât derizoriu
și o să-ți spun într-o zi c-ar fi meritat să sufăr
de un milion de ori
din iubire... și să mai mor de o mie de ori...

înainte să-ți văd chipul și zâmbetul

Te caut în speranță

Te caut în speranța că te vei întoarce...

Întoarce-te la mine, iubire...

Întoarce-te la mine...

Întoarce-te...

Știu sigur că nu mai e mult până te vei întoarce...

iar viața aceasta întreagă-mi va apărea atunci doar ca o clipă
chiar mai puțin de o clipă de despărțire

CUPRINS

JOCUL FLACĂRA / 5 •

Visul de iubire / 7 / • Căutare / 8 / •
Inițiere / 9 / • Privind încă de la distanță / 10 / •
Comunicare / 11 / • Presimțire / 12 / •
Jocul cu flacăra / 13 / • Zbaterea / 14 / •
Ce ar fi de dăruit / 15 / • Atracția / 16 / •
Chemarea spiritului / 17 / • Întoarcerea / 18 / •
De disperare / 19 / • Nevoia / 20 / •
Teama / 21 / • Chemarea / 22 / • Unirea / 23 /
• Strigătul / 24 / • Întoarcerea / 25 / •
Armistițiul / 26 / • În cele din urmă / 27 / •
Dincolo de această poartă / 28 / •
Nu știu de când... / 29 / • Îmbrățișarea / 31 / •
Îndurerare / 32 / • Măcinare / 33 / •
Fotografiile / 34 / • Tot ce mai pot face / 35 / •
Fascinație / 36 / • Cărările / 37 / •
N-am de gând / 38 / • My sweet prince / 39 / •
Schimbarea / 40 / • Zbaterea / 41 / •
Mi-ai rămas aproape / 42 / • Bon voyage / 43 /

RUGI ȘI SUSPINE / 45 / •

Poemul / 46 / • Înaintea judecătorului / 47 / •
O inimă proastă / 48 / •
Drumul spre soare / 49 / • Lecțiile / 50 / •
Noi doi și Tatăl / 51 / • Suflet și spirit / 53 / •
Nerăbdarea / 54 / • Zbaterea / 55
Nevoia acestei pierderi / 56 / •
O altă comunicare / 57 / • Paradoxul / 58 / •

Căderea / 59 / • Fără Ei/ 60 / • Marele dor / 61 / •
În locul acesta / 62 / •
Răsplata ultimilor cercetători orbi / 63 / •
Suportul / 64 / • În întuneric / 65 / • Misiunea / 66 /
• Rugăciunea dorurilor / 67 / • Tremurul / 68 / •
Amar / 69 / • Desprinderea / 70 / • Frații / 71 / •
Libertatea / 72 / •
Te caut adesea-n lumina cea mică / 73 / •
Te caut în micile fapte / 72 / •
Te caut în noile lacrimi / 75 / •
Te caut în fiecărună bunătate / 76 / •
Te caut în pacea luptei / 77 / •
Te caut în așteptări / 78 / •
Te caut ades doar cu mintea / 79 / •
Te caut în această ploaie / 80 / •
Te caut în toate rănilor / 81 / •
Te caut în speranță / 83 / •